

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 415/2017
30.11.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца Република Србија, Министарство трговине и услуга, Републичка дирекција за робне резерве из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, против туженог „АА“ у стечају из ..., ради утврђења потраживања, вредност предмета спора 75.121.348,29 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6756/14 од 21.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6756/14 од 21.09.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр.6756/14 од 21.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Лесковцу П бр. 375/14 од 18.06.2014. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди као основано тужиочево потраживање према туженом у износу од 75.121.348,29 динара, на име камате на признат главни дуг од 859.843.367,28 динара и обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 563.280,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка учињене у поступку пред првостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса, који је

прописан чланом 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. релевантног ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца конкретно се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 398. ЗПП. Неоснован је ревизијски навод о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у поступку приватизације правног претходника туженог са истим закључио 08.09.2008. године уговор о намирењу потраживања са анексима којима је утврђено потраживање тужиоца и начин његовог намирења. Како уговор о намирењу дуга није извршен тужилац је сагласно члану 85. и 111. Закона о стечају пријавио потраживање у стечајном поступку који је 24.12.2010. године отворен над туженим. Тужиоцу је закључком о листи потраживања Привредног суда у Лесковцу Ст 69/2010 од 08.07.2011. године признато потраживање у износу од 859.843.367,99 динара на име главног дуга, а оспорена законска затезна камата у износу од 75.121.348,29 динара обрачуната за период од 07.07.2010. године, као наредног дана од дана закључења другог анекса уговора, до дана отварања стечаја над туженим 24.12.2010. године.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев, који се односи на обрачунату камату, правилно примењујући одредбе уговора о намирењу потраживања од 08.09.2008. године са анексима 1. и 2. уговора. Истима је утврђено да ће тужилац намирити своје потраживање до укупног износа од 859.843.367,99 динара. То потраживање му је и признато у стечајном поступку. Тужилац је као државни поверилац потписник уговора о отпусту дуга у смислу Уредбе о начину и условима измиревања обавеза субјекта приватизације према повериоцима. Стога су нижестепени судови применом члана 344. и 347. ЗОО одбили тужбени захтев за утврђење тужиочевог потраживања према туженом на име обрачунате камате до отварања поступка стечаја.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену Закона о приватизацији и Уредбе о начину и условима измирења обавеза субјекта приватизације према повериоцима од стране нижестепених судови. По становишту ревидента, његово потраживање проистиче из члана 20. Уредбе и одредби члана 85. и 111. Закона о стечају, те члана 277. Закона о облигационим односима и Закона о висини стопе затезне камате. Уговор о намирењу потраживања, по становишту ревидента није уговор о отпусту дуга на основу кога отпуст дуга производи правно дејство самим закључењем уговора. Уговор је основ намирења повериоца у поступку приватизације. Даном отварања стечајног поступка на стечајног дужника и повериоце морају се применити одредбе Закона о стечају. Члан 85. Закона о стечају прописује да за необезбеђена потраживања у стечајном поступку обрачунавање уговорених и затезних камата престаје даном отварања стечајног поступка. Члан 111. став 1. тачка 5. Закона о стечају прописује да

пријава потраживања мора да садржи означени износ главног потраживања са обрачуном камате. Тужиоцу је закључком о листи потраживања признато потраживање главног дуга. Стога су по оцени ревидента, судови супротно Закону о стечају и одредбама члана 277. и 278. ЗОО, погрешно одбили тужбени захтев.

Изнето становиште ревидента није основано. Право тужиоца према туженом у целости је регулисано уговором о намирењу потраживања са анексима 1. и 2, а који су закључени на основу тада важеће Уредбе о начину и условима измиривања обавеза субјекта приватизације према повериоцима. Дуг је утврђен са стањем на дан 31.03.2010. године у укупном износу од 862.038.332,74 динара, с тим што део од 2.194.964,75 динара намирује Агенција исплатом на рачун повериоца у року од 15 дана од закључења анекса. Уговорено је да ће се преостали износ укупног потраживања од 859.843.367,99 динара платити из преосталих рата сразмерно учешћу у укупним потраживањима до висине преосталих рата у периоду од 2011. до 2013. године. Стечај је над туженим отворен 24.12.2010. године. Неоснован је навод ревидента да тужилац има право на обрачун камате до отварања стечаја. До дана отварања стечаја преостали износ дуга није доспео. Стога ни по одредбама Закона о облигационим односима ни по одредбама стечајног закона, тужиоцу, тражена камата не припада. Ово из тог разлога тужени до отварања стечајног поступка није пао у доцњу са измирењем обавезе према условима из закљученог уговора са анексима.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 405. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић